

Chinsali- Zambia, September 2015

Reseberättelse från ett demokratiprojekt

Gerd Sävenstedt

Tupparna hälsar högljutt godmorgon, den afrikanska intensiva morgonsolen gör att det ljusnar snabbt och strömmen gick just. Det är en alldeles vanlig morgon i Chinsali – den nya provinshuvudstaden i Muchingaprovinsen, där vi befinner oss för att tillsammans starta upp ett nytt ICLD- projekt ”Womens empowerment through development of Local democracy”. Vi, det är Peter Roslund- kommunalråd, Majvor Sjölund – centerns gruppledare och så jag som är projektledare. Tillsammans med Anna-Lena Pogulis utgör vi den svenska delen av styrgruppen för projektet och enligt ICLD:s statuter så ska vi träffas två gånger varje år- en gång i vardera landet.

Bakgrund;

Det här är det andra samarbetslandet Piteå kommun har via ICLD, Internationellt centrum för lokal demokrati. Vietnam är vår samarbetspartner sen nästan 5 år tillbaka och nu Zambia. Sedan 90-talet har en del av SIDA:s biståndspengar gått via kommunala samarbeten och Zambia är ett nytt samarbetsland. Vi träffades för första gången för snart två år sedan i Kiruna i en ”Match-making” dag som ICLD anordnade och Chinsali var en av de zambiska kommuner som deltog i ICLD:s satsning på Symbio-Cities.

Chinsali är mitt i en jätteomvandling, från en afrikansk liten landsortsstad till en region- huvudstad. Det byggs och det går fort. Vi var här i maj förra året och flera av de byggnader som påbörjats då står nu färdiga eller nästan färdiga och nya är påbörjade. Det nya polishuset, myndighetsbyggnader, ett

medborgarcentrum, universitetet, busstation och en dammanläggning som ska försörja stora delar av den nya staden med vatten. Sen ska det byggas både affärsområden och bostadsområden, kliniker och skolor. Samtidigt flyttar man staden närmare huvudvägen till Lusaka- huvudstaden som ligger 80 mil bort.

Sista söndagen i augusti

Vi kom hit efter en lång flygresor. När vi landade i Lusaka var det 21 timmar sen vi klev i taxin hemma. För att spara tid satte vi oss i de väntade bilarna för att åka ungefär halva vägen. Det är söndag - lunchtid i Lusaka och trafiken är tät. I en korsning där trafikljusen inte fungerade blir det kaos när alla försöker ta sig fram på en gång. Till slut hoppar en man ut ur en av bilarna och dirigerar trafiken för att sakta lösa upp den knut som blivit. Men vi får åka en lång omväg då den högersväng vi skulle ha gjort i detta vänstertrafikland inte gick att göra.

Det var bra att komma en bit på väg på en gång och så fort det går nästa morgon åker vi de sista 50-milen. Chauffören kör fort, ofta för fort tycker vi. Huvudvägen som går från Lusaka till Tanzania är förhållandevis bra men de som går längs vägarna lever farligt, bilar som kör för fort och inga reflexer.

Vi blir inhysta ca 15 km utanför Chinsali i Tazama pipelines gästhus som är alldeles nybyggt. Det ägs av företaget som transporterar råolja i ledningar, totalt 170 mil, från Tanzanias huvudstad Daar Es Salaam, för att raffinerar i Zambia. Det här är en av 17 pumpstationer som finns längs sträckan. Frances som är platsansvarig är en god värd och äter oftast med oss, både till lunch och middag. Han är en öppen pratglad man som också är nyfiken på Sverige och Piteå.

Han berättar att Tazama är ett bra företag att jobba på och att de är välbetalda enligt Zambiska mått. Men han pratar också om den höga arbetslösheten, som han säger ligger uppemot 60 %, om alla utbildade som går arbetslösa och om hur viktigt det är att hans barn ska få en bra utbildning för att ha en chans. Han berättar om företagets roll i byns liv och hur de får hantera en mängd problem som egentligen inte alls hör till deras ansvarsområden- men likafullt viktiga att inte strunta i.

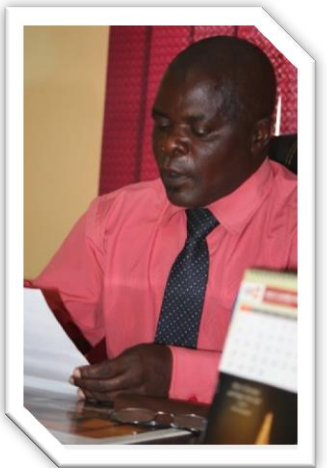
Majvor Sjölund tillsammans med platschefen Frances

Artighetsvisiter

Happy, vår chaufför är en 5-barnspappa som vi träffade redan förra året när vi var här. Han har också en liten affärsrörelse vid sidan om. Han tar oss med till sin lilla nybyggda butik där han säljer läsk och öl. Han drömmer om att utveckla sin verksamhet och har därför köpt ett par stora tomter där han en dag hoppas kunna bygga ett gästhus. Och för varje öl han säljer är han två kronor närmare.

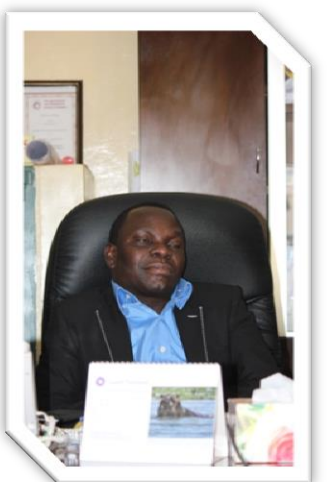
Happy stolt ägare av sin egenhändigt byggda bar

Det första vi gör i Chinsali är en artighetsvisit hos borgmästaren, som var nyvald förra året men som nu verkar betydligt varmare i kläderna. Och visst är det kulturmöten. I fjol tog han emot med en stor "guldkedja" om halsen då han skulle få besök av en svensk borgmästare men i år var det ingen kedja om halsen. Det blev ett trevligt återseende med inbjuden press på plats.

Sen är det dags för ett besök hos den ständige sekreteraren, statens högsta tjänsteman i provinsen, och vi förstår att han motsvarar vår landshövding. Han är ny sen förra året- då landet fått en ny president, och vet ingenting om vårt samarbete.

Borgmästaren, His worship Cheswa Katongo

- Vi bor idag i en global by, säger han och jag tänker att det verkligen är sant. Det viktigaste för oss, var än vi finns i världen, är ofta det som sker i vår del av byn- som idag blivit en global by. Men det som händer i andra ändan av byn blir också allt viktigare och hänger också ihop med och får konsekvenser för det som händer i vår del av byn. Och nu är vi i andra ändan av byn, för att lära och för att jobba tillsammans, dela kunskaper och erfarenheter.

De här artighetsvisiterna är oerhört viktiga, om de inte gjordes skulle det kunna innebära minskat stöd och i värsta fall ökade svårigheter. Vi fortsätter till den som är ansvarig över distriktet, men han finns inte på plats.

- Ja, säger Mr. Kambita kommunchefen, han får i alla fall veta att vi varit här och det är just nu det viktigaste.

Mr Bright, Permanent secretary, motsvarighet till vår landshövding

Vi i den lilla svenska delegationen är rätt så möra och det är skönt att åka tillbaka till gästhuset för att äta middag och sova. Vår vana trogen så hugger vi i med våra bestick när det är varsågod men då säger en av gästerna ... så ber vi bordsbön först. Någon dag senare när bara vi i den svenska

delegationen äter så påpekar den unge kocken att det var lite dåligt med bordsbönen idag och undrar om Sverige är ett kristet eller sekulariserat land.

- Här i Zambia så gör vi allt till Guds ära, säger han och vi förstår att vi inte uppfört oss korrekt.

Workshop

När vi kommer till kommunhuset på tisdagmorgon står flera utanför och hälsar på oss. De är några som ska vara med på workshopen som blir en kickoff för projektet.

Det är viktigt att många blir bärare och inblandade. Jag vet att en del redan är väl informerade om vad som är på gång och vad man vill.

Det är liksom annorlunda än hemma hos oss. Vi träffas i fullmäktigesalen som är ytterst enkel. Den tekniska utrustningen är begränsad till en gammal projektor. Men där finns ett tvåbent stativ att hänga papper på och så tomma gula cementväggar.

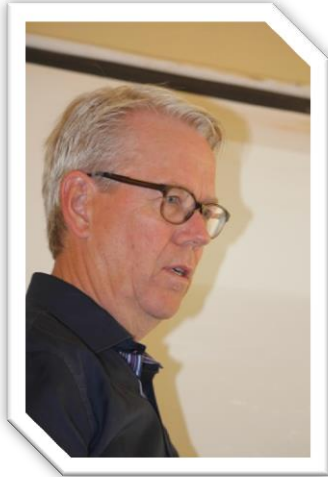
Det är liksom annorlunda än hemma hos oss. Kommunchefen ber en av deltagarna att inleda sammankomsten med bön – och det är inget konstigt med det.

Det är liksom inte bara annorlunda än hemma hos oss. Kommunchefen Mr. Kambita inleder med en lång och engagerande inledning om varför vi är här och utgångspunkterna från vårt samarbete. Berättar om deras engagemang i Symbio –cities, om hur vi möttes och om resan fram till idag då vi officiellt startar projektet. Han pratar om vikten att det här också ska ge oss i Piteå någonting, om vikten av att få fler kvinnor engagerade i utvecklingsarbetet, om vikten av att många i kommunorganisationen är engagerade och kunniga bärare av projektet, så att även om han eller Mrs. Sinkala, som är lokal projektledare, skulle bli förflyttade så ska arbetet fortgå. Och det är med inte så lite stolthet som han också påpekar att Chinsali är den första kommunen i Zambia som har startat ett samarbete med en svensk kommun via Internationellt centrum för lokal demokrati, ICLD.

Intresserade deltagare i workshopen

Piteå

Vårt kommunalråd Peter Roslund presenterar Piteå och pratar om varför det här är viktigt för oss. Han pratar om att demokrati är någonting värt att försvara och utveckla och att långsiktiga internationella samarbeten bidrar till nya kunskaper, nya erfarenheter som bidrar till att utveckla demokratiarbetet hemma hos oss. Och han betonar vikten av att lära känna och lära sig i möten med andra kulturer.

Projektet

Mrs. Mary Sinkala, till vardags miljö/socialchef som varit huvudkontaktperson under de två år som förberedelsearbetet pågått, presenterar projektet. Projektmålet är att tjänstemän och förtroendevalda i Chinsali har kapacitet att involvera kvinnor i utvecklingen av lokal demokrati. Det är där vi ska vara om tre år.

För att nå dit ska dessa grupper ha fått både ökade kunskaper och erfarenheter inom området och kommunen ska driva minst ett lokalt projekt som bidrar till att utveckla relevanta metoder för hur man involverar kvinnor. Dessutom ska det finnas en fungerande system för medborgarna att både uttrycka och framföra sina åsikter och i kommunen ett system för att ta hand om dem.

Det är inte så att ingenting görs idag, det finns kommittéer med representanter för olika intressenter som träffas. Arbetet måste utvecklas, då kvinnor i hög utsträckning inte deltar och finns de på möten säger de sällan något.

Lokal demokrati i Piteå

Även om vi inte ska slå oss för bröstet alltför hårt då delaktighet och påverkan inte tillhör de områden vi får högst betyg i av våra medborgare, så försöker vi ändå.

Och det är det jobbet som Peter beskriver. Om den politiska viljan som finns i kommunen om att målen utformas utifrån ett medborgarperspektiv. Han fokuserar på två av våra fyra demokratimål, de som påminner om demokratimålen i Chinsali och om metoder vi utvecklat för olika former av inflytande och hur vi arbetar med olika målgrupper.

De har många frågor, både hur vårt system i allmänhet, om våra uppgifter, vår ekonomi, våra skatter, om vår roll och kring det arbete som görs med att utveckla lokal demokrati.

Gruppdiskussioner

Gång på gång har vi hört att kommuninnevånarna inte har någon tilltro till kommunen, att det händer för lite, att man inte vet hur pengarna används, att man inte prioriterar rätt. Ja, listan över missnöjet kan göras lång.

De zambiska kommunerna har idag ett statligt uppdrag att jobba med utveckling av lokal demokrati och att stärka kvinnornas situation. Under den process som varit när vi jobbat med projektansökan så har jag blivit övertygad om att man inte bara måste, utan att man verkligen vill. För fattigdomen på landsbygden är stor och det behövs en förändring. En del i den förändringen är att kvinnornas roll ska stärkas och att öppenheten och delaktigheten ska öka. Men för att det ska ske måste kommunen också få kunskap om och erfarenhet av och idéer om hur man ska bära sig åt. Ett sådant här samarbetsprojekt sätter fokus på dessa frågor och samarbetet med oss hoppas vi ska bidra till att arbetet får en extra skjuts.

De 18 deltagarna, inklusive våra två politiker delades in i 4 grupper för att under 30 minuter diskutera

- Varför ska vi jobba med lokal demokrati?
- Vad ser du som målen för utvecklingen av lokal demokrati?
- Hur kan du i ditt jobb bidra tillutvecklingen?

Diskussionen gick i vågor och när de redovisade ser man att samsynen är stor. Svaren handlar om att bättre förstå, att fatta bättre beslut, att bättre utnyttja resurser och att skapa förtroende.

Målen som de ser framför sig är också i samma anda. Det handlar om att ökad öppenhet och insyn skapar förtroende för kommunen, om att delaktighet får folk att växa och i förlängningen aktivt delta i utvecklingen och om människors rätt att uttrycka sig och att bli tagna på allvar.

Och alla såg att de att i sina roller kunde bidra. Det handlade ofta om att bidra till att bilda kvinnogrupper, göra det möjligt för kvinnor att äga land och att involvera människor i beslutsprocesser.

Nu gäller det för kommunledningen att involvera och stärka personalen och låta dem vara med också ute i det praktiska arbetet.

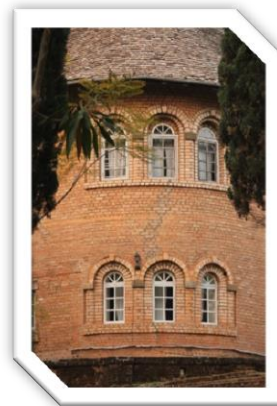
En oas

När vi får utländska gäster vill vi ju också visa det vackra, det unika och det våra hjärtan klappar för. Även om det är 90 % arbete på sådana här resor så finns det alltid nått inslag som visar oss någonting mer.

Den här gången tar de oss med till varma källor, Kapisha hot springs. Det är en vacker väg vi åker- även om de sista milen går längs en guppig jord-väg.

Kapisha hot springs är en underbar plats och det känns fantastiskt skönt att krypa ner i vattnet som vi gissar är 37 grader. På vägen dit passerar vi genom SHIWA farmen, ett stort jordbruk som startades för nära 100 år sedan av en vit adelsman. Idag kan man åka dit på safaris då där finns ett 30-tal olika djurarter. Vi såg mest kossor och getter men också impala i ett inhägnat område. I området bor det ca 11 000 människor med fungerande hälsovård och skolor. Mitt i allt finns SHIWA house- en slottliknande byggnad där man kan bo.

Uråldriga träd bildar allé upp mot den nära 100-åriga slottsbyggnaden som idag används för besökande turister

Kommunfullmäktige

Onsdag morgon får vi vara med på deras fullmäktigemöte. 11 ledamöter, en förtroendevald från varje valdistrikt samt ledaren för de traditionella ledarna. Ett distrikt varierar i storlek och där det bor mellan 5-10 000 människor. Huvudpunkten på dagordningen; att anta den decentraliseringspolicy som staten har utarbetat. Den innebär att kommunen får ett utökat ansvar och många av de ansvarsområden som idag ligger på distriktet övergår till kommunen.

Det är betydligt högtidligare än ett svenskt fullmäktigemöte. Här ser man rester av det brittiska arvet.

Först kommer borgmästarens adjutant som bär på borgmästarens signum, en silverfärgad klubba. Alla reser sig när borgmästaren, vice borgmästaren och kommunchefen kommer in i salen iklädd kappa, peruk och vita handskar.

Nationalsången, "Stand and sing of Zambia, proud and free" sjungs i stämmor och jag känner igen melodin "Nkosi Sikelel i Afrika", Gud välsigna Afrika. Men innan mötet kan börja ber kommunchefen en av de närvarande tjänstemännen att inleda med en bön för mötet. Ett 40-sidigt dokument gås igenom, sida för sida och de närvarande förtroendevalda kan komma med sina frågor och kommentarer.

Grundtankarna i dokumentet är att förstärka kommunerna i beslutfattande för att öka effektiviteten, att öka ett "bottom-up" förhållningssätt och att öka det lokala ansvaret och insynen. Efter att man under ett antal år testat förändringen i en del provinser är det nu dags för en landsomfattande förändring. I den nya organisationen ska det finnas 9 olika förvaltningar. De kanske mest påtagliga

förändringarna blir att ansvar för skola och hälsokliniker ska ligga under kommunerna i stället för distriktet. Här finns också långa listor om vad det innebär bemanningsmässigt och var i löneskalan de olika tjänsterna hamnar. En kommunchef som är den höst ansvarige tjänstemannen ligger på en lön på ca 14 000 Kwasha, vilket är ungefär samma i svenska kronor.

Det är inte så många kommentarer från de förtroendevalda och utan större diskussioner antas den nya strukturen. Nu får man vänta på pengar från staten för att kunna genomföra de föreslagna förändringarna.

Förtroendevalda i sina ämbetskappor

Nya borrhål

Det har nyligen borrats 10 borrhål i kommunen och nu ska det bli 20 till. De förtroendevalda klagar över att många platser inte finns med i den föreslagna listan, trots att de lämnat in ansökningar.

Varje förtroendevald får göra en prioritering i sitt valdistrikt och ange det mest angelägna stället inom sitt område och de tycks de vara nöja med.

Lokal demokrati

Efter reflektioner från borgmästaren och avslutningsbön är mötet över och då kan kapporna och perukerna tas av och med det visar man att nu sitter man inte längre i ett beslutsmöte.

Peter presenterar igen vårt arbete med lokal demokrati och hur en svensk kommun arbetar. När han berättar om att vi på olika sätt arbetar med att involvera barn så ser jag att det är många höjda ögonbryn. Kvinnor— ja visst med barn, kan de verkligen bidra med värdefull kunskap.

Han får en fråga om hur vi vet vilka barn som finns och när de ska börja skolan. Jag förstår då att det inte finns någon registrering och jag inser varför det är svårt att få en exakt bild av hur många människor det finns i Chinsali.

Mary presenterar projektet och det uppstår en diskussion.

– Ni förutsätter att kvinnor inte vill delta, säger en ung kvinnlig journalist som finns på plats, men det är fel. Kvinnor idag vet att de ska delta och de är beredda att ta ett ansvar, säger hon.

För det lokala arbetet så har de ett mål att det ska finnas kvinnor som ställer upp som kandidater till fullmäktige när projektet är över om tre år men dit är det långt idag.

Val står för dörren

Zambia räknas idag som ett medelinkomst land enligt Världsbankens lista över världens ekonomier. Måttet används bland annat för att bedöma kreditvärdigheten hos ett land. Man kan se måttet som ett tecken på en stabil makroekonomi som i sin tur förbättrar förutsättningen för att attrahera utländska investerare. Det märks inte här i Chinsali. Här är fattigdomen stor.

Det pratats mycket om presidentvalet som ska hållas nästa år. Förra året när vi var här hängde bilder överallt av president Zata. Jag uppfattade att han var en mycket populär president som fick mycket att hända. Nu hänger det bilder av Edgar Lungu som valdes till ny president efter att Zata avlidit under förra året. Zata skulle ha suttit minst till 2016 då hans 5-årsperiod var över det var dags för val.

Och val blir det. På flyget ner sitter jag bredvid en ung kvinna som uttrycker sitt missnöje med den nya presidenten och skyller honom för de stora problem som finns med elförsörjningen i landet, vilket också inneburit att många små företag har tvingats slå igen. Det är lite vatten i Kariba-dammen, Afrikas näst största damm och vattenkraftverk, som dämmer upp Zambesifloden på gränsen mellan Zambia och Zimbabwe. Dammen täcker 35 % av elbehovet i Zambia och 40 % i Zimbabwe. Men nu är det kris och alla hoppas på ordentliga regn när regnsäsongen börjar om ett par månader.

Den nya presidenten Lungu som suttit sen i januari har rest runt i många länder för att övertyga investerare och bidragsgivare om att det fortfarande är stabilt i landet.

- Vi måste ge honom en chans, säger andra jag möter som tycker att det är för kort tid att döma. Men val ska det bli och många är oroliga att alla resurser ska gå till valet och att annat som lokalt är viktigt får stå tillbaka. Som att bygga färdigt allt som påbörjats, som att decentraliseringspolicyn som antagits stannar av och inga resurser förs över till kommunerna. Livet just nu verkar vara före och efter valet.

Styrgruppsmöte

Bakre raden; Majvor Sjölund och Peter Roslund, Piteå. Främre raden från vänste;r Mr. Duncan Mulenga - partirepresentant, Cheswe Katongo- borgmästare, Mary Sinkala- lokal projektledare och Patrick Kambita- kommunchef.

Saknas gör Chilfya Kapwepwe- chef för en NGO, Anna-Lena Pogulis-kommunstrateg och Gerd Sävenstedt- projektledare som stod bakom kameran

Styrgruppsmötet är den främsta anledningen till att vi är här nu och punkterna på agendan är många. Totalt är vi nio i styrgruppen men en från vartdera landet hade inte möjlighet att delta den här gången.

Vi har insett att förutsättningarna för att arbeta med lokal demokrati är oerhört olika. Bara att nå medborgarna. Vi är vana vid internet, i Chinsali är det megafoner som gäller. Kommunen har ingen internetuppkoppling utan Mary och Patrick använder sig av modem och de får själva betala varje gång de kopplar upp sig, för att kolla post eller leta efter annan information. Här i Chinsali måste andra metoder utvecklas.

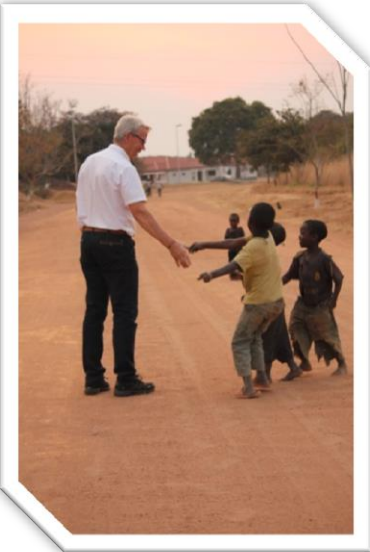
Jag presenterar ICLD och vi diskuterar vilken roll och vilket ansvar vi som styrgrupp ska ha. Mary presenterar igen projektet och vi har en genomgång av budgeten och hur den får användas.

Pengarna ska främst användas för att göra det möjligt för oss att mötas, utbyta erfarenheter och höja kunskapsnivån. Totalt 28 biljetter/ år är det budgeterat för och de kommer med största sannolikhet att användas. Det finns lite pengar för material och att använda sig av experter som håller i

utbildningsinsatser. I projektet finns pengar som täcker mat/boende för dem när de är hos oss och för oss när vi är i Zambia. Men vi får hushålla. Det innebär att när de är hos oss så bor de på vandrarhem och vi som nu främst i gästhus.

Vi bestämmer att nästa styrgruppsmöte ska vara i december i Piteå och då kommer fokus att ligga på hur vi arbetar med medborgardialog och hur vi jobbar med ett synpunktssystem för att ta tillvara på medborgarnas synpunkter. Det ska bli spännande. Vi bestämmer att de ska komma runt Lucia så att vi också kan visa lite våra traditioner, under den tid då det är som allra mörkast.

Livet runt brunn

På gästhuset finns det både varmt och kallt vatten men trycket i kran är lågt- och jag är för en gång skull glad över att jag inte har så mycket hår att tvätta. Ström finns det också, för det mesta, men middagen blir alltid sen då det är många kortare strömavbrott som gör livet oberäkneligt för kockarna. De ursäktar sig både för det och att maten ofta är likartad – men vällagad. Inte en måltid utan Nshima på bordet, en slags gröt, gjord på majsmjöl med kornmjöl, som de tar i den högra handen och knådar till en boll och sen äter tillsammans med kött, fisk och någon grönsaksrätt. Därför finns det alltid ett tvättställ i rummet, eller någon som kommer med ett tvättfat så att man är ren när man börjar äta.

- Det finns ett ytterst begränsat utbud här av varor, säger kocken som odlar en del i närheten, fantastiska tomater och gröna blad som används till olika grönsaksrätter.

Vi tar en kvällspromenad till byns brunn som vi passerar när vi åker till vårt boende. På väg till brunnen möter vi många som är nyfikna på de utländska människorna som kommer gående. Runt hyderna samlas människor i grupper och jag vet att det oftast är läggdags ganska snart efter mörkrets inbrott.

Vid brunnen är det främst kvinnor i olika åldrar. Det här är också ett ställe där man träffas för att prata, att skvallra och säkert också att drömma tillsammans om en bättre framtid.

De flesta pratar bara det lokala språket, Bemba, och egentligen borde vi ju lära oss några fraser som vi kan använda. Mitt ordförråd är begränsat till Muli Shani, en hälsningsfras som betyder - hur är det och om jag då får svaret - Bwino ngaiwe, - tack bra och du då? Ja, då blir det stopp. Så vi håller oss till engelskan men det är det inte många som pratar det här runt brunnen.

Jag tar fram kameran för att fota och en del av de unga tjejerna poserar gärna och när kvinnorna sen ser på bilderna skrattar de hjärtligt. Jag tänker att det är de här kvinnorna som ska vara med i utvecklingen av deras närsamhälle och jag är övertygad om att de verkligen har erfarenheter som är värdefulla. För de flesta som jobbar åt kommunen lever inte deras liv. De är välutbildade, de har en hyfsat inkomst och behöver inte oroa sig allt för mycket om pengarna ska räcka till att få mat på bordet.

Men de är oroad över att inte ha råd att ge sina barn en bra skolutbildning. De sliter hårt. Mary som är änka sedan barnen var små, lever enkelt och bygger hus för de pengar hon kan spara. Ett hus för varje barn. För att kunna hyra ut och betala skolavgifterna. Det är vanligt att de som har det bättre ställt skickar sina barn på internat från att de är små - utbildning är viktigt.

Planering

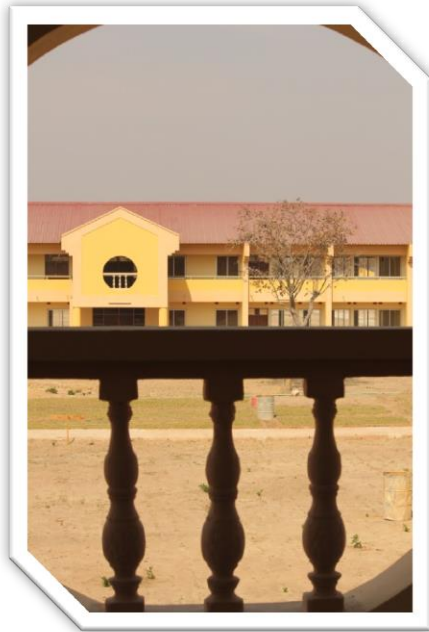
Torsdag är vår sista dag här. Patrick tar med sig Majvor och Peter ut på stan medan Mary och jag sitter med planeringen för året. Det är ett ambitiöst program som innehåller både workshops och utbyten i båda riktningarna, och det mesta av arbetet kommer att ske här i Chinsali för att höja kapaciteten hos personalen som arbetar på kommunen.

En del av det som finns i vår plan är redan gjorda. Mary har redan träffat kvinnor och en grupp har bildats som de ska jobba med. Tanken är att de ska ta hand om sophanteringen i två områden som ska ge kvinnorna lite inkomster men innan det projektet kan dra igång behövs utbildningsinsatser som ska genomföras under första året.

Under förmiddagen blir vi också intervjuade av nationella media, den stora nationella tidningen samt TV. Det är viktigt för Patrick, kommunchefen att visa att det händer nått i den här delen av landet. Vårt projekt är litet om vi ser på pengarna, men förhoppningsvis kommer SIDAS anslag till detta att betyda en skillnad för människorna i Chinsali och ge oss på Piteå kommun nya värdefulla lärdomar som vi har nytta av.

Universitet

Vi åker ut till Universitet som byggs. Det ska bli spännande att se hur långt de kommit. Jag förstår att det inte gått riktigt lika fort man trott, att farten har saktas ner under det här året. Då för ett år sedan trodde man att det skulle vara färdigt och studenter på plats.

Universitetet byggs ett par mil utanför stan. Egentligen kan ingen ge något svar på varför det placerats där. Det spekuleras; studentrevolter, vana eller att man senare ska dra en ny väg som gör att det sen blir ett kortare avstånd. När vi kommer fram så är det markarbeten som pågår. En man går med en hacka i den hårda jorden och vid ett annat ställe är det en grupp män som arbetar och det finns också några maskiner på plats. Det är ett egyptiskt företag som bygger. Samma förman som förra året och vi känner igen varandra.

– Nästa år ska du se, då är det nog studenter på plats säger han. Området är stort och byggnaderna många. Det har byggts ett antal studentrum. Dubletter, två i varje rum och så fyra som får dela på badrummet. Lampor är uppsatta på väggarna och man väntar på pengar från staten för att kunna utrusta både rummen och utbildningslokalerna.

En bit därifrån finns 15 nybyggda personalbostäder, kök, vardagsrum med handmålade tapeter och pelare i vad jag inbillar mig är egyptisk design, matsal, arbetsrum, kök och 3 sovrum. Stort rymligt och fräscht. 2-2,5 miljoner är byggkostnaderna för ett, säger platschefen. Jag vet att man i Chinsali hoppas mycket på det här universitetet och jag hoppas verkligen att platschefen har rätt när han säger att nästa år träffar vi inte honom utan studenterna.

Det är tungt att bearbeta jorden med hacka.

– Nästa år är det studenter här säger den egyptiske platschefen

Fest

På kvällen är vi bjudna till fest, kl. 18:00. Och på sekunden är vi där- men det är i stort sett bara vi och så den kulturgrupp som ska uppträda. Vi är vid företaget klubblokal. Vi ser hur de går iväg med ett halvt oljefat som är grillen. De har dekorerat och ställt upp stolar under ett grästack och vi sitter där och väntar. Kulturgruppen som främst består av kvinnor, sjunger härliga sånger och helt plötsligt hör jag att de sjunger om piteborna. Vi väntar och väntar och efter någon timme kommer värdarna och de övriga gästerna. De bjuder på champagne – alkoholfri så klart, för här är det alkoholfritt som gäller. Så småningom kommer kulturgruppen igång med intensiv sång och dans och Peter upprepar succén från ifjol, han dansar med.

Det blir en trevlig avslutningskväll och när festen väl kommer igång så är den över efter någon timme. Vi går hem och ser till att vi har packat för tidigt följande morgon åker vi de 80 milen tillbaka till Lusaka för att ta planet hem. Och den här gången i ett betydligt lugnare tempo.

Resan är lång. En dag i bil och sen nära ett dygn i flyg och på flygplatser. Men det är värt det. Att få möjligheten att tillsammans med några andra i världsbyn få vara med några steg på resan att utveckla en del av byn till ett bättre ställe att bo och verka i.

